

Overweging

bij de (her) verzegeling van de schrijn met het gebeente van Thomas a Kempis, basiliek Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming te Zwolle, 24-2-2012

Mgr. drs. H.W. Woorts, hulpbisschop van Utrecht en custos reliquiarum

Broeders en zusters in Christus, U allen die aanwezig bent.

Ieder van ons bewaart thuis wel iets dat je zeer dierbaar is.

Vaak is dat iets dat je gekregen hebt of dat je herinnert aan iemand die je zeer lief is. Zeker als die persoon overleden is, dan bewaar je het als een relikwie.

Zo bewaar ik zelf in een kistje de vier rozenkransen van mijn opa's en oma's. Die herinneren mij aan hun liefde en aan hun geloof dat mij heeft geïnspireerd.

Wat wij bewaren of koesteren van een ander, dat is meestal iets dat met die persoon in aanraking is geweest. Maar het kan ook iets zijn van het lichaam van die ander: een eerste tandje van je kind of een haarlok van een dierbare overledene, soms in een medaillon megedragen.

De Kerk heeft van meet af aan de overblijfselen van haar heiligen gekoesterd. Al vanaf het begin van de christenheid werden de graven van hen die omwille van de navolging van Christus hun leven hadden gegeven, bezocht en vereerd, in het bijzonder die van de HH. Petrus en Paulus te Rome.

Toen de christenen eenmaal in 313 geloofsvrijheid kregen, bouwden zij speciale gedachteniskerken over de graven van de martelaren of werden hun relieken uit de graven genomen om ze te plaatsen onder een altaar van een kerk. Kortom, de verering van heiligen en hun relieken horen van meet af aan bij de traditie van de Kerk.

Wij zijn vandaag bijeen voor de (her)verzegeling van de schrijn waarin het gebeente ligt van Thomas a Kempis. Zijn gebeente heeft niet de status van een reliek; hij is immers niet door de Kerk zalig of heilig verklaard. En toch omgeven wij zijn gebeente met grote zorg en dankbaarheid. Dat doen wij omdat hij zo enorm veel heeft bijgedragen aan het geloof van christenen en hun, onze relatie met onze Heer Jezus Christus, Zoon van God, heeft verdiept. Zijn geschriften - zo doordrongen van Gods Woord en van een diepe kennis van de menselijke ziel - voeden tot op de dag van vandaag ontelbaar vele mensen en zij zullen dat blijven doen.

Thomas a Kempis weet zo treffend ons diepste verlangen naar God te verwoorden, Hij die onze enige hoop en onze uiteindelijke vrede is.

Het is mijn eigen ervaring. Zelf mediteer ik vaak uit de 'Navolging van Christus'. De woorden van Thomas a Kempis helpen mij om mijn eigen leven te bezien in relatie met mijn en onze Heer Jezus. En als ik zijn woorden lees, dan is het net of hij naast mij zit, alsof ik bij mijn geestelijk leidsman ben.

Bij deze verzegeling van de schrijn van Thomas a Kempis klinkt het Evangelie waarin Petrus, de eerste onder de apostelen, zijn geloof belijdt: "*Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God*" (Mt. 16, 16).

Thomas a Kempis getuigt eveneens van dat geloof: dat wij in Jezus God zelf ontmoeten. Christenen zijn geroepen om Christus te doen kennen, door anderen te laten ervaren dat wij met onze Heer Jezus leven, vanuit zijn liefde.

Dat begint allereerst in ons eigen hart; dat ons hart verlicht wordt door Christus en dat daardoor alle duisternis uit ons binnenste verdwijnt. Thomas spoort ons aan – al direct in het begin van zijn eerste traktaat 'Nuttige wenken voor het geestelijk leven' – ons te verdiepen in het leven van Jezus Christus. Dat is meer dan kennismaken van, dat is Hem navolgen, ook als het kruis op onze weg komt. Petrus spreekt zijn belijdenis "*Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God*" uit en hij wordt door Jezus aangesteld om de steenrots te zijn waarop Hij zijn Kerk zal bouwen, vlak voordat onze Heer zijn lijden voorspelt. Hij moet naar Jeruzalem en daar wacht Hem het kruis. We gedenken het vooral in deze Veertigdagentijd. Maar ook klinkt de belofte van de verrijzenis, de opstanding uit de dood.

Broeders en zusters, u allen hier aanwezig,

Wij koesteren het gebeente van Thomas a Kempis hier in Zwolle, in deze basiliek. Zijn gebeente herinnert ons aan zijn leven, tijdelijk hier op aarde.

En zo is het ook met ieder van ons, mensen met een vergankelijk lichaam.

Maar mogen dit gebeente en het leven en de geschriften van Thomas a Kempis ons er vooral aan herinneren dat wij - persoonlijk en als Kerk – ten diepste een tempel zijn van God in deze wereld en dat wij – door de verrijzenis van Jezus Christus – Hem mogen navolgen in zijn opstanding uit de dood.

De navolging van Christus – door lijden en dood heen – brengt ons het licht en het leven van Pasen.

Vanuit dat geloof danken wij hier vandaag God om wat Hij door Thomas a Kempis heeft gegeven en blijft geven. Daarom koesteren wij zijn gebeente met grote eerbied en dankbaarheid.

Amen